

Тогава настана единъ периодъ въ неговата книжовна дѣятелностъ, който би се нарекълъ истрѣбителенъ, или периодътъ на молниитѣ и грѣмотевицитѣ.

Юпитеръ отъ Олимпъ не ги бѣ изсипалъ толкова възъ грѣшната земя!

За щастие, той не уби никого.

Нито, за жалостъ, славата дойде.

Защото славата е едничката куртизанка, която не иде на ония, които ѝ смигатъ на улицата, или праватъ да свѣтне въ ржката имъ блѣсъкътъ на златото... или чървения печатъ на докторскій дипломъ.

Каквото ще и да казва авторътъ на *Вънеца на Бълмарската Мусса* — Славата се не купува!..

Тогава докторъ Джанъ-Джанъ направи като Мохамеда: понеже планината не дойде при него — той отиде при нея. Той си налсжи самъ лавровий вѣнецъ и се прогласи славенъ!

Викторъ Хюго казва, че славата състои отъ единъ грандиозенъ шумъ, съставенъ отъ нѣжни звукове на цигулки, отъ заглушителни гърмежи на тъпани, отъ звѣнтежа на литавритѣ, отъ бѣсенъ лай на псета, отъ гладний вой на вълци, отъ скърцането на хиледи ненамазани кола и отъ пѣснитѣ на серафимитѣ.

Но около докторъ Джанъ-Джана царуваше тишина. Никакъвъ подобенъ шумъ не оживи пустинята около него.

Той би се полѣстилъ даже отъ една псувня!

Нищо. Само нѣколко потиснати кикотания нѣкъдѣ се разнесохъ и умрѣхъ въ царственната тишина около него.

— Апатия! Умствена незрѣлостъ до разбирането на гения! Сганъ нечувствителна! Общество неблагодарно!

Отъ тогава се ожесточи докторъ Джанъ-Джановото сърдце...